

Lee Child
Andrew Child

PAHAA VERTA

Suomentanut Marja Mutru

Karisto
Hämeenlinna

Englanninkielinen alkuteos: *Better Off Dead*
Copyright © Lee Child and Andrew Child 2021
First published in Great Britain in 2021 by Bantam Press
an imprint of Transworld Publishers

Suomenkielinen laitos © Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2021
ISBN 978-951-1-41068-3

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2021

Janelle ja Tashalle

Mies asettui katulampun alle asemiin kello yhdeltätoista illalla, kuten oli sovittu.

Lamppu oli ollut helppo löytää, juuri niin kuin hänelle oli kerrottu. Se oli rakennuskompleksin ainoa, joka vielä toimi, ja se sijaitsi aivan alueen takaosassa parin metrin päässä jyrkevistä teräsaidasta, joka erotti Yhdysvallat Meksikosta.

Mies oli yksin. Ja aseeton.

Kuten oli sovittu.

Auto ilmestyi kello 23.02. Se ajoi keskeltä kahden autotallirivin väliin jäävää aluetta. Tallitkin olivat terästä. Aurinko oli käyristänyt niiden katot. Seinät olivat hiekan pieksämät. Oikealla puolella niitä oli viisi ja vasemmalla neljä. Sivummalla, parin metrin päässä muista, oli vielä yksi rikki repeytynyt ja ruosteinen, joka näytti siltä kuin sen sisällä olisi vuosia aiemmin jokin räjähtänyt.

Autossa oli pitkät valot päällä, joten sen merkkiä ja mallia oli vaikea tunnistaa. Sisälle oli mahdoton nähdä. Auto tuli viiden metrin päähän, jarrutti ja jäi keinumaa keskelle hiekkapilveä kuluneiden jousiensä varaan. Etuovet aukesivat. Molemmat. Autosta nousi kaksi miestä.

Näin ei ollut sovittu.

Auton molemmat takaovet aukesivat. Ulos tuli kaksi miestä lisää.

Näin ei todellakaan ollut sovittu.

Nuo neljä miestä pysähtyivät ja mittailivat muukalaista. Heitä oli neuvottu odottamaan jotakuta suurikokoista, ja tämä tyyppi todella sopi määritelmään. Mies oli metri yhdeksänkymmentäviisi senttiä pitkä. Sataviisitoista kiloa. Rintakehä kuin asekaappi ja kädet kuin kaivinkoneen kauhat. Hän oli myös rähjäinen. Hiukset olivat karkeat ja ruokkoamattomat. Partaa ei ollut ajettu päiväkausiin. Vaatteet näyttivät halvoilta ja huonosti istuvilta, kenkiä lukuun ottamatta. Mies sijoittui jonnekin kulkurin ja neandertalinihmisen välimaastoon. Tällaista miestä ei kukaan kaipaisi.

Kuski astui askeleen eteenpäin. Hän oli muukalaista viitisen senttiä lyhyempi ja ainakin kaksikymmentä kiloa kevyempi. Hänellä oli yllään mustat farkut ja musta hihatton T-paita. Jalassa miehellä oli mustat maihinnousukenkien tapaiset saappaat. Pää oli ajeltu, mutta kasvoja peitti kokoparta. Muut miehet tulivat hänen perässään ja asettuivat riviin miehen sivuille.

”Rahat”, kuski sanoi.

Muukalainen taputti farkkujensa takataskua.

”Hyvä.” Kuljettaja nyökkäsi autoa kohti. ”Sisään siitä. Takapenkille.”

”Miksi?”

”Jotta voin viedä sinut Michaelin luo.”

”Ei sellaisesta sovittu.”

”Kyllä vain sovittiin.”

Muukalainen pudisti päätään. ”Sovimme, että kerrotte minulle, missä Michael on.”

”Kerrotaan tai näytetään. Mitä eroa siinä on?”

Muukalainen ei sanonut mitään.

”Matkaan nyt. Mitä oikein odottelet? Anna rahat ja mene autoon.”

”Kun sovin jotakin, pidän siitä kiinni. Jos haluat rahat, kerrot minulle, missä Michael on.”

Kuski kohautti olkiaan. ”Sopimusta muutettiin. Ota tai jätä.”

”Sitten jätän.”

”Nyt riittää.” Kuski laittoi käden selkänsä taakse ja veti housunkauluksestaan pistoolin. ”Paskanjauhanta loppui nyt. Mene autoon.”

”Teillä ei tainnut olla aikomustakaan viedä minua Michaelin luokse.”

”Terävä kaveri.”

”Aioitte viedä minut jonkun muun luokse. Jonkun, joka haluaa kysellä minulta kaikenlaista.”

”Suu suppuun. Autoon siitä.”

”Eli et voi ampua minua.”

”Eli en voi tappaa sinua. Vielä. Voin kyllä helposti ampua sinua.”
Muukalainen kysyi: ”Voitko todella?”

Silminnäkijä olisi todistanut, että muukalainen hädin tuskin edes liikkui, mutta jotenkin hän oli sekunnin murto-osassa kuljettajan vierellä ja tämän ranne oli hänen otteessaan. Hän kiskaisi miehen käden ylös kuin ylpeä kalastaja, joka nostaa saalista merestä, ja veti tämän käsivarren pään yläpuolelle. Hän nosti sen niin korkealle, että mies joutui nousemaan varpailleen. Sitten hän survaisi vasemman nyrkkinsä miehen kylkeen. Lujaa. Tavallisesti sellainen isku kaataisi miehen ketoon ja pitäisi tämän siellä. Kuljettaja ei kuitenkaan kaatunut. Hän ei voinut. Hän roikkui kätensä varassa. Miehen jalat antoivat periksi. Ase putosi hänen kädestään. Olkapää meni sijoiltaan. Nivelsiteet venyivät. Kytkiluita murtui. Sarja mitä inhottavimpia vammoja seurasi toinen toistaan. Jokainen niistä oli jo itsessään rampauttava, mutta sillä hetkellä mies huomasi tuskin ainuttakaan. Hänen koko ylävartalonsa kouristeli tuskaisena, ja polttava kipu salamoi hänen lävitseen. Se lähti yhdestä kohdasta. Hänen kainalokuoppansa alta, missä risteili tiheä kimppu hermoja ja imusolmukkeita aivan ihon alla. Juuri siitä kohdasta, johon muukalaisen massiiviset rystyset olivat uponneet.

Muukalainen poimi kuljettajan pudonnan aseensa ja kantoi miehen auton konepellille. Hän laski kiljuvana vääntelevän ja henkeään haukkovan miehen auton haalistuneen peltipinnan päälle ja kääntyi sitten kolmen muun miehen puoleen sanoen: ”Teidän olisi paras lähteä menemään. Nyt heti, kun teillä on vielä tilaisuus.”

Kolmikon keskellä seisova mies otti askeleen eteenpäin. Hän oli suunnilleen kuljettajan mittainen, ehkä hieman leveämpi. Tällä miehellä oli hiukset, mutta ne oli ajettu lyhyiksi. Ei partaa. Kaulassa kolme paksua hopeaketjua. Kasvoilla ilkeä virnistys. ”Sinulla oli hetken hyvä tuuri. Se ei tule toistumaan. Nyt autoon siitä, ennen kuin alamme satuttaa sinua.”

Muukalainen sanoi: ”Oikeasti? Taasko?”

Hän ei kuitenkaan liikkunut. Hän näki miesten vaihtavan vaivihkaa katseita. Hän laski, että mikäli miehet olisivat teräviä, he valitsisivat taktisen vetäytymisen. Jos he olisivat ammattitaitoisia, he hyökkäisivät yhdessä. Ensin miesten olisi kuitenkin saatava yksi heistä kiertämään selustaan. Kyseinen tyyppi voisi olla tarkistavinaan loukkaantuneen kuljettajan kuntoa tai hän voisi olla luovuttavinaan ja mennä autoon. Jopa teeskennellä lähtevänsä karkuun. Kaksi muuta hämäisivät samalla. Kolmannen miehen päästyä aseisiin kaikki kävisivät kimppuun yhtä aikaa. Samanaikainen hyökkäys tulisi kolmesta eri suunnasta. Yksi miehistä joutuisi vääjäämättä kärsimään henkilövahinkoja. Luultavasti kaksikin heistä. Kolmannella saattaisi kuitenkin olla mahdollisuuksia. Tilaisuus saattaisi tarjoutua, mikäli miehillä olisi taitoa käyttää se hyväkseen.

Miehet eivät olleet teräviä, eivätkä he olleet ammattitaitoisia. He eivät vetäytyneet, eikä kukaan yrittänyt kiertää selustaan. Sen sijaan keskimäinen mies astui askeleen eteenpäin, yksin. Hän otti asennon, joka näytti sekoitukselta eri kamppailulajeja, ja päästi kimeän ulvaisun. Oli sohaisevinaan muukalaista naamaan, mutta iskikin vastakkaislyönnin kohti tämän sisuspunosta. Muukalainen pyyhkäisi sen syrjään vasemmalla kädensyrjällään ja iski oikealla miehen haukseen keskimäinen rystynen edellä. Mies kiljaisi ja hypähti taaksepäin aksillaarihermon ylikuormittuessa ja käsivarren muuttuessa hetkellisesti käyttökelvottomaksi.

”Sinun olisi paras lähteä menemään”, muukalainen sanoi. ”Ennen kuin loukkaat itsesi.”

Mies singahti eteenpäin. Tällä kertaa hän ei välittänyt peittää aikeitaan, vaan kierähti iskeäkseen villin kiertolyönnin paremmalla kädellään. Muukalainen nojautui taaksepäin. Miehen nyrkki viuhahti hänen ohitseensa. Muukalainen seurasi sen menoa ja iski sitten rystysensä syvälle miehen ojentajalihakseen. Miehen molemmat käsivarret olivat nyt poissa pelistä.

”Ala laputtaa”, muukalainen sanoi. ”Kun vielä voit.”

Mies hyökkäsi. Hänen oikea jalkansa lähti nousuun. Ensin reisi, sitten jalkaterä polven toimiessa saranana. Hän yritti potkaista maksimiteholla muukalaista nivusiin. Osuma ei ollut lähelläkään. Muukalainen

puolustautui omalla potkullaan. Se oli ovela. Suora ja matala. Se osui miestä sääreen juuri nopeuden ollessa suurimmillaan. Kengänkärki iski suoraan luuhun. Kaikki muu muukalaisessa oli rähjäistä, mutta kengät tekivät poikkeuksen. Ne oli ostettu Lontoosta vuosia sitten. Kerroskaupalla nahkaa, liimaa ja lankkia. Ajan kypsytämät, säiden kovettamat. Nyt ne olivat kuin terästä.

Miehen nilkka risahti. Hän vetäytyi kiljaisten pois päin ja menetti tasapainonsa, eikä saanut sitä takaisin ottamatta käsiään avuksi. Jalkaterä osui maahan. Luiden murtuneet päät hankautuivat yhteen. Kipu lävisti miehen säären ja levisi jokaiseen hermoon. Tämä oli kerta kaikkiaan liikaa hänen aistielimilleen. Mies pysyi pystyssä taju kankaalla vielä puolisen sekuntia, kaatui sitten selälleen ja jäi maahan makaamaan liikkumattomana kuin kaatunut puu.

Jäljelle jääneet kaksi miestä kääntyivät ja suuntasivat autolle. He jatkoivat matkaa ensin etuovien ja sitten takaovien ohi auton taakse. Tavaratilan luukku ponnahti auki. Toinen miehistä kumartui pois näkyvistä. Lyhyempi. Kun hän tuli jälleen esiin, hänellä oli kummassakin kädessään jokin pesäpallomailan tapainen mutta sitä pidempi esine. Toisesta päästä paksumpi ja kulmikkaampi. Ne olivat hakkujen varsia. Oikeissa käsissä sellaiset ovat tehokkaita työkaluja. Mies ojensi toisen niistä pidemmälle kaverille. Kaksikko harppoi takaisin ja jäi vähän yli metrin päähän.

”Mitä jos katkomme jalkasi?” Pidempi mies nuoleskeli huuliaan. ”Pystyt silti vastaamaan kysymyksiin, mutta et kävele enää koskaan. Et ilman keppiä. Lakkaa siis haaskaamasta aikaamme ja mene autoon. Vauhtia nyt.”

Muukalainen ei nähnyt mitään syytä varoittaa miehiä enää uudestaan. Hän oli tehnyt asian selväksi heti alusta lähtien. Miehet olivat itse päättäneet lisätä vettä myllyyn.

Lyhyempi mies näytti aikovan antaa viuhua, mutta hillitsikin itsensä. Pidempi mies otti sen sijaan ohjat ja antoi viuhua pistäen kaikki voimansa peliin. Sellainen on huono taktiikka. Vakava virhe, kun kyseessä on tuollainen ase. Muukalaisen ei tarvinnut tehdä muuta kuin ottaa askel taaksepäin. Raskas puunkappale viuhui hänen keskivartalonsa ohitse ja jatkoi vastaansanomattomasti kaarevaa liikerataansa. Sillä oli niin paljon liike-energiaa, ettei mies kyennyt

pysäyttämään esinettä. Miehen molemmat kädet olivat kiinni kahvassa, mikä jätti hänen päänsä suojattomaksi. Ja vartalon. Ja polvet. Tarjolla oli varsinainen valikoima houkuttelevia ja täysin suojattomia kohteita. Minä tahansa muuna päivänä muukalainen olisi valinnut niistä mieleisensä. Tällä kertaa hänellä ei kuitenkaan ollut aikaa. Pidempi kaveri säästy. Hänen ystävänsä pelasti hänet tökkäämällä muukalaista vatsaan hakun varrella kuin keihäällä. Lyönti jäi lyhyeksi miehen yrittäessä pääasiassa saada muukalaisen huomion puoleensa. Toisella tökkäyksellä hän toivoi saavansa muukalaisen peräänntymään. Sitten hän hyökkäsi. Tämä olisi naula arkkuun. Tai se olisi ollut, mikäli mies ei olisi jahkaillut hetkeä liian pitkään ja asetellut jalkojaan hiukan liian tukevasti. Miehen lähtiessä syöksyyn muukalainen tiesi jo, mitä oli tulossa. Hän siirtyi askeleen sivummalle, tarttui hakunvartta sen puolivälissä ja kiskaisi. Lujaa. Mies oli raahautunut jo metrin verran eteenpäin, ennen kuin edes huomasi, mitä oli tapahtumassa. Hän päästi irti, mutta silloin oli jo myöhäistä. Hänen kohtalonsa oli sinetöity. Muukalainen heilautti nappaamansa hakunvarren ympäri ja iski sen keskelle miehen päälakea kuin viikatteen. Miehen silmämunat kääntyivät ympäri. Hänen polvensa pettivät, ja mies lakosi velttona ja elottomana muukalaisen jalkojen juureen. Siitä hän ei lähiaikoina enää nousisi. Se oli varma.

Pidempi mies vilkaisi maahan ja näki, missä kunnossa hänen kaverinsa oli. Mies heilautti hakunvarttaan toiseen suuntaan ja tähtäsi sillä muukalaista päähän. Nyt hän iski entistä lujempaa, kuin kosta janoten. Ja toivoi parasta. Mies iski ohi. Uudestaan. Hän jätti itsensä suojattomaksi. Uudestaan. Tällä kertaa eräs seikka kuitenkin pelasti hänet. Se, että hän oli ainoana miehistöstä enää pystyssä, toisin sanoen ainoa käsillä oleva tietolähde. Hänellä oli nyt strategista arvoa, mikä antoi hänelle tilaisuuden iskeä uudestaan. Hän otti tilaisuudesta vaurin, mutta muukalainen torjui iskun. Kaveri jatkoi esitystään ja huitoi oikealle ja vasemmalle kuin hulluksi tullut metsämies. Hän onnistui iskemään vielä tusinan kertaa täydellä voimalla, ja sitten häneltä loppui puhti.

”Ja paskat.” Mies pudotti hakunvarren, pisti käden selkensä taakse ja veti esiin aseensa. ”Paskat mistään kysymyksistä. Paskat sinun saamisestasi elävänä.”

Mies otti kaksi askelta taaksepäin. Hänen olisi kannattanut ottaa kolme. Hän ei ollut ottanut huomioon muukalaisen käsivarsien mittaa.

”Eipä hötkyillä.” Muukalainen heilautti omaa hakunvarttaan ja lähetti pyssyn ilmalennolle. Hän astui lähemmäs ja otti miestä niskasta kiinni. ”Taidamme sittenkin lähteä sille ajelulle. Minulla on yllättäen omiakin kysymyksiä. Sinä voit –”

”Seis.” Ääni kuului naiselle. Se oli itsevarma. Käskevä. Se tuli oikeanpuoleisen tallirivistön varjoista. Uusi hahmo oli saapunut näyttämölle. Muukalainen oli ollut paikalla kahdeksalta, kolme tuntia etuajassa, ja tutkinut rakennusryppään jokaisen senttimetrin. Hän oli varma, että kukaan ei ollut silloin ollut siellä piilossa.

”Päästä hänet.” Pimeydestä ilmaantui hahmo. Naisen hahmo. Tämä oli vähän alle metri kahdeksankymmentäsenttinen. Hoikka. Ontui hieman. Naisen käsivarret olivat ojossa tämän edessä, ja kädestä saattoi erottaa mattamustan pistoolin kompaktit ääriviivat. ”Astu kauemmas.”

Muukalainen ei liikahtanut. Hän ei hellittänyt otettaan.

Nainen epäröi. Toinen mies oli naisen ja muukalaisen välissä. Tämä ei ollut paras mahdollinen asetelma. Mies oli kuitenkin viisitoista senttiä lyhyempi ja seiso hieman sivussa. Se tarjosi naiselle mahdollisuuden osua kohteeseen, joka oli tietty kohta muukalaisen rintakehässä. Nelikulmion muotoinen, viitisentoista senttiä kertaa kaksikymmentäviisi senttiä. Kooltaan alue oli riittävän suuri. Muukalainen oli jotakuinkin sopivassa asennossa. Nainen veti henkeä. Hän hengitti ulos pehmeästi ja painoi liipaisimesta.

Muukalainen kaatui selälleen. Hän jäi makaamaan kädet sivuillaan, toinen polvi ylhäällä ja kasvat kääntyneinä raja-aitaa kohti, täysin liikumatta. Hänen paitansa oli repeytynyt rikki. Koko rinta oli punainen ja kiiltävän limainen, mutta yhtään verta ei suihkunnut ilmoille. Ei mitään merkkejä sydämenlyönneistä.

Elonmerkkiäkään ei ollut havaittavissa.

Siististi maisemoitu alue, jota nyt kutsuttiin nimellä *Plaza*, oli aikoinaan ollut laaja metsikkö. Jalopähkinäpuita. Ne kasvoivat vuosisatoja kenenkään häiritsemättä, kunnes 1870-luvulla muuan kauppias otti tavaksi lepuuttaa muulejaan niiden varjossa matkoillaan Kaliforniaan ja takaisin. Hän piti paikasta, joten hän rakensi sinne majan, ja tultuaan

liian vanhaksi rymistelemaan mantereen poikki, hän möi elukkansa ja jäi sinne.

Moni seurasi hänen esimerkkiään. Mökkiyhteisöstä tuli kylä. Kylästä tuli kaupunki. Kaupunki jakautui kahtia kuin solu ja laajeni ahnaasti. Molemmat puoliskot menestyivät. Toinen oli etelässä, toinen pohjoisessa. Tasainen kasvu jatkui vuosikausia. Sitten tuli pysähtyneisyyden aika, ja sen jälkeen taantuminen. Synkkä, hidas ja vääjäämätön. 1930-luvun lopulla paikka sai kuitenkin yllättävän piristysruiskeen. Armeijan maanmittarit ilmestyivät kaupunkiin. Sitten työmiehet. Rakennusmiehet. Insinöörit. Jopa muutamia taiteilijoita ja kuvanveistäjiä. He kaikki olivat työprojektivirasto WPA:n paikalle lähettämiä.

Kukaan paikallinen ei tiennyt, miksi juuri nämä kaksi kaupunkia oli valittu. Jotkut väittivät sitä erehdykseksi. Joku byrokraatti oli lukenut jonkin marginaalimerkinnän huolimattomasti ja lähettänyt voimavarat väärään paikkaan. Toiset ajattelivat, että jonkun Washingtonissa oli täytyntä olla kiitollisuudenvelassa kaupungin pormestarille. Oli syy mikä hyvänsä, kellään ei ollut mitään sitä vastaan. Varsinkin kun otettiin huomioon kaikki uudet tiet, joita rakennettiin. Uudet sillat. Monenlaisia uusia rakennuksia pystytettiin. Projekti jatkui vuosikausia. Se jätti pysyvät jäljet. Kaupungille tunnusomaiset savitiilikaaret muuttuivat hiukan kulmikkaammiksi. Talojen ulkorappaus hiukan yhtenäisemmäksi. Katuverkko hiukan säännöllisemmäksi. Ja palvelut huomattavasti runsaammiksi. Alueelle saatiin kouluja, kunnanvirastoja, paloasemia, poliisiasema, oikeustalo ja museo. Sekä terveyskeskus.

Valtion avustusten kuivuttua kokoon väestömäärä alkoi jälleen supistua. Joidenkin rakennusten käyttötarkoitusta muutettiin. Toiset myytiin. Osa purettiin. Terveyskeskus kuitenkin huolehti edelleen asukkaiden terveydenhoidosta useiden kilometrien säteellä. Keskuksessa oli lääkärin vastaanotto ja apteekki. Sairasosasto, jolla oli parisen tusinaa vuodepaikkaa. Lastenosastolla oli majoitustila, jossa vanhemmat saattoivat yöpyä sairaiden lapsiensa kanssa. Ja noiden New Dealin aikaisten suunnittelijoiden avokäisyyden ansiosta siellä oli jopa ruumishuone. Se oli piilotettu kellariin. Juuri siellä tohtori Houllier oli töissä seuraavana aamuna.

Tohtori Houllier oli 72-vuotias. Hän oli palvellut kaupunkia koko ikänsä. Aikanaan hän oli ollut osa suurempaa ryhmää, mutta nyt hän oli terveyskeskuksen ainoa lääkäri. Hän oli vastuussa kaikesta, synnytyksistä vilustumisiin ja syöpädiagnooseihin. Ja vainajien käsittelyyn. Juuri siitä syystä hän oli aloittanut tämän päivän aikaisin. Hän oli ollut töissä pikkutunneista saakka. Siitä asti, kun oli saanut puhelun kaupungin laitamilla sattuneesta ampumatapauksesta. Sen tyyppinen tapahtuma veti aina huomion puoleensa. Hän tiesi sen kokemuksesta. Hän osasi odottaa vierailua aivan pian. Hänen oli valmistauduttava siihen.

Pöydällä oli tietokone, mutta se oli pois päältä. Tohtori Houllier kirjoitti muistiinpanonsa mieluummin käsin. Sillä tavalla hän muisti asiat paremmin. Hänellä oli tietty kaava, jonka hän oli kehittänyt itse. Se ei ollut hienostunut, mutta se toimi. Se oli parempi kuin yksikään niistä systeemeistä, joita nuo Piilaakson gurut olivat yrittäneet säilyttää hänen niskaansa. Ja kaikkein tärkeintä tässä nimenomaisessa tapauksessa oli, että minkäänlaisia sähköisiä asiakirjoja ei jäisi koskaan väärin käsiin. Tohtori Houllier istui alas, poimi isänsä hänelle lääketieteellisestä valmistumisen kunniaksi antaman Mont Blanc -täytekynän ja alkoi kirjoittaa muistiin yöllisen työrupeamansa tuloksia.

Mitään koputusta ei kuulunut. Ei tervehdystä. Ei minkäänlaisia kohteliaisuuksia. Ovi vain aukesi ja sisään astui mies. Sama mies kuin aina ennenkin. Nelikymppinen, lyhyet kiharat hiukset, vaaleanruskea pellavapuku. *Vilkas*. Niin tohtori Houllier tätä mielessään kutsui viitaten siihen eloisaan tapaan, jolla mies liikkui. Hän ei tiennyt miehen oikeaa nimeä, eikä hän halunnutkaan tietää.

Mies aloitti huoneen takaosasta kylmätilojen kohdalta. *Liivaraston*, kuten tohtori Houllier sen mielessään näki käsiteltyään vuosikymmenet sen sisältöä. Siihen kuului viiden teräsoven rivistö. Mies meni niiden luo ja tutki jokaista ovenkahvaa huolellisesti koskematta kuitenkaan yhteenkään. Hän ei ikinä koskenut niihin. Hän jatkoi huoneen keskellä olevan ruumiinavauspöydän luo ja siirtyi sieltä huoneen poikki takaseinustalla autoklaavin vieressä olevan teräskärryrivistön luo. Sitten hän lähestyi työpöytää.

”Puhelin.” Mies ojensi kättään.

Tohtori Houllier ojensi miehelle matkapuhelimensa. Mies tarkasti, ettei se nauhoittanut, livautti puhelimen housuntaskuunsa ja kääntyi ovea kohti. ”Selvä”, hän sanoi.

Sisään käveli toinen mies. *Sirkka*, kuten tohtori Houllier miestä kutsui, sillä katsoessaan miehen pitkiä laihoja raajoja, kulmikasta vartaloa ja pullottavia silmiä hän ei koskaan voinut olla ajattelematta rukoilijasirkkaa. Laaja kolmionmuotoinen palovamma-arpi miehen poskessa ja kolme puuttuvaa sormea, jotka saivat miehen oikean käden näyttämään saksilta, vahvistivat vaikutelmaa. Tämän miehen nimen tohtori Houllier kuitenkin tiesi. Waad Dendoncker. Kaikki kaupungissa tiesivät sen, vaikka eivät koskaan olisi miestä tavanneet.

Dendonckerin perässä huoneeseen tuli vielä kolmas mies. Tämä muistutti *Vilkasta*, mutta miehen hiukset olivat suuremmat ja puku tummempi. Miehen kasvot olivat niin mitäänsanomattomat ja hänen liikkeensä niin vaisuja, ettei tohtori Houllier ollut koskaan innoittunut keksimään miehelle lempinimeä.

Dendoncker pysähtyi huoneen keskelle. Kirkkaassa valossa hänen vaaleat hiuksensa olivat lähes läpikuultavat. Hän kääntyi hitaasti kolmesataakuusikymmentä astetta ja skannasi tilaa ympärillään. Sen jälkeen hän kääntyi tohtori Houllierin puoleen.

”Näytä se”, mies sanoi.

Tohtori Houllier käveli huoneen poikki. Hän katsoi kelloaan ja tarttui lihavaraston keskimmäisen oven vipukahvaan. Hän veti esiin liukuhyllyn, jolla makasi lakanaan käärittynä ruumis. Se kuului pitkälle ihmiselle. Ruumis oli melkein yhtä pitkä kuin hyllä, jolla se makasi. Se oli myös leveä. Hartiat mahtuivat juuri ja juuri aukosta ulos. Tohtori Houllier veti hitaasti lakanaa paljastaen ruumiin pään. Se oli miehen pää. Hiukset olivat sotkuiset. Kasvot olivat karkeat ja kalvakat, ja silmät oli teipattu kiinni.

”Siirry.” Dendoncker työnsi tohtori Houllierin syrjään. Hän veti lakanan pois ja pudotti sen lattialle. Ruumis oli alaston. Jos Michelangelon David oli tehty ilmentämään maskuliinista kauneutta, tämä ruumis olisi voinut kuulua samaan sarjaan. Tosin kirjon toiseen päähän. Tässä ruumiissa ei ollut mitään eleganttia tai sulokasta. Tässä ruumiissa kiteytyivät voima ja armottomuus. Puhtaan yksinkertaisesti.

”Tuoko hänet tappoi?” Dendoncker osoitti haavaa miehen rinnassa.

Se oli hieman koholla. Haavan reunat olivat epätasaiset ja muuttumassa ruskeiksi.

”No ei hän ainakaan laiskuuteen kuollut.” Tohtori Houllier vilkaisi taas kelloaan. ”Sen voin taata.”

”Miestä on ammuttu ennenkin.” Dendoncker osoitti arpia miehen rintakehän toisella puolella. ”Ja sitten on vielä *tuo*.”

”Arpi vatsassako?” Tohtori Houllier vilkaisi alas. ”Se näyttää aivan jonkinlaiselta merihirviöltä. Häntä on varmaan joskus isketty veitsellä.”

”Tuo ei ole mikään veitsenisku, vaan jotain aivan muuta.”

”Kuten mitä?”

”Ei sillä ole väliä. Mitä muuta hänestä tiedetään?”

”Ei paljon.” Tohtori Houllier nappasi lakanan ja levitti sen löyhästi ruumiin ylle niin, että se peitti myös pään.

Dendoncker veti lakanan uudestaan pois ja pudotti sen takaisin lattialle. Hän ei ollut vielä katsellut tarpeekseen kuolleen miehen kaikkein suurinta arpea.

”Puhuin šeriffin kanssa.” Tohtori Houllier siirtyi kauemmas kohti työpöytänsä. ”Kuulosti siltä, että kaveri oli jonkinlainen kulkuri. Hänellä oli huone Border Innissä. Hän oli maksanut huoneen käteisellä viikon loppuun saakka, mutta huoneessa ei ollut mitään matkatavaroita. Ja hän oli ilmoittanut väärän osoitteen. Itäinen 161. katu, numero 1, Bronxissa, New Yorkissa.”

”Mistä tiedät osoitteen olevan keksitty?”

”Koska olen käynyt siellä. Paikkaa kutsutaan nimellä *Yankee Stadium*. Mies käytti myös väärää nimeä. Hän kirjoittautui hotelliin nimellä John Smith.”

”Smith? Kyllä se voi olla hänen oikea nimensä.”

Tohtori Houllier pudisti päätään. Hän otti suljinpussin työpöytänsä ylälaatikosta ja ojensi sen Dendonckerille. ”Katso itse. Tämä oli hänen taskussaan.”

Dendoncker vetäisi pussin auki ja kalasti sieltä passin. Se oli kulunut ja resuinen. Hän aukaisi sen kakkosivulta. Henkilökohtaiset tiedot. ”Tämä on mennyt vanhaksi.”

”Ei sillä ole väliä. Henkilöllisyystodistus on silti pätevä. Katso valokuvaa. Kuva on vanha, mutta se täsmää.”

”Okei. Katsotaanpa. Nimi: Reacher, Jack, ei muita etunimiä. Kansallisuus: Amerikan Yhdysvallat. Syntymäpaikka: Berliini, Länsi-Saksa. Mielenkiintoista.” Dendoncker vilkaisi taas hyllyllä makaavaa ruumista ja arpea sen vatsassa. ”Ehkä hän ei ollutkaan oikeasti etsimässä Michaelia. Ehkä hän etsikin minua. Hyvä juttu joka tapauksessa, että se hullu muija tappoi hänet.” Dendoncker kääntyi pois päin ja viskasi passin tohtori Houllierin työpöydän viereiseen roskikseen. ”Muita huomioita?”

Tohtori Houllier ojensi yhtä erikoiskaavakkeistaan. Sitä, jonka hän oli juuri saanut täytettyä. Dendoncker luki jokaisen kommentin kahteen kertaan, rypisti sitten paperin kasaan ja pudotti sen roskikseen passin päälle.

”Polta nuo.” Hän kääntyi mukanaan tulleiden miesten puoleen. ”Hankkiutukaa eroon ruumiista. Heittäkää se sinne tavanomaiseen paikkaan.”

Olin tavannut ontuvan naisen ensi kerran kaksi päivää aiemmin. Tapasimme maantiellä saman kaupungin ulkopuolella, missä oli sekä tuo hämärästi valaistu rakennusrykelmä että terveyskeskus, jossa tohtori Houllier oli töissä. Syrjäinen seutu oli ollut täysin autio. Olin liikkeellä jalan. Nainen oli Jeepissä. Auto näytti entiseltä armeijan ajoneuvolta. Vanhalta, ehkä Vietnamin sodan aikaiselta. Sen maalipinnan merkinnät olivat niin haalistuneita, ettei niitä voinut lukea. Kauhtunut oliivinvihreä maali oli paakkuuntunutta ja kelmeän pölyn peitossa. Autossa ei ollut kattoa eikä ovia. Tuulilasi oli taitettu eteenpäin, mutta sitä ei ollut salvattu. Työkalujen ja kanistereiden telineet olivat tyhjiä ja kiinnikkeet roikkuivat irrallaan. Renkaat olivat kuluneet reippaasti suositeltuja urasyvyysiksi tasaisemmiksi. Moottori ei ollut käynnissä. Vararengas puuttui. Ei todella voinut sanoa, että autosta oli pidetty hyvää huolta.

Aurinko oli korkealla. Lämpömittari näytti varmaan vähän yli kahtakymmentäviittä, mutta ilma tuntui paljon kuumemmalta, sillä varjoa ei ollut missään. Hiki virtasi selkääni pitkin. Tuuli oli nousemassa ja hiekka pisteli kasvojani. Käveleminen ei ollut aamulla herätessäni ollut suunnitelmissani, mutta suunnitelmat muuttuvat, eivätkä aina parempaan suuntaan. Näytti siltä, että naisenkin suunnitelmat olivat muuttuneet huonompaan suuntaan. Huomattava osa Jeepin renkaiden vähäisestä kumipinnasta koristi nyt tien kulunutta asfalttipintaa siinä kohdassa, mistä auto oli lähtenyt liukuun. Nainen oli ajanut suoraan

ojaan ja törmännyt puunrunkoon. Puu oli kitukasvuinen ja väänkyräinen puunkäppyrä, jossa ei juuri ollut lehtiä. Ulkonäöstä sitä ei olisi koskaan palkittu. Se oli varma. Puu oli kuitenkin selvästi sitkeä. Monen kilometrin säteellä se oli ainoa kasvi, joka oli kasvanut yli polven korkuiseksi. Mikäli nainen olisi menettänyt autonsa hallinnan missä tahansa muussa paikassa, hän olisi päätenyt kyntämään kuoppaista varvikkoa tien jommallekummalle puolelle. Hän olisi todennäköisesti pystynyt helposti peruuttamaan takaisin tielle. Maisema näytti siltä kuin jättiläiset olisivat työntäneet kätensä karkean vihreän peitteen alle ja venytelleet sormiaan.

Oli mystistä, miten nainen oli osunut juuri tuohon paikkaan. Ehkä aurinko oli sokaissut hänet. Ehkä tielle oli juossut jokin eläin, tai lintu oli syöksähtänyt autoa päin. Näytti epätodennäköiseltä, että tapah-tumaan olisi liittynyt toinen auto. Ehkä nainen oli ollut masentunut ja tehnyt sen tahallaan. Mikä onnettomuuden lie aiheuttanutkin, sen selvittäminen sai jäädä myöhemmäksi.

Nainen makasi ohjauspyörän päälle lyyhistyneenä. Hänen vasen käsivartensa oli ojentunut auki taitetun tuulilasin poikki. Kämmen oli avoinna, ikään kuin hän olisi pyytänyt puulta apua. Oikea käsivarsi lepäsi vatsalla. Kasvot olivat alaspäin kohti jalkatilaa. Nainen oli täysin liikkumaton. Verenvuotoa ei näkynyt. Ei näkynyt muitakaan vammoja, mikä oli hyvä asia. Ei kuitenkaan kuulunut myöskään hengityksen ääntä. Päätelin, että minun olisi tarkistettava pulssi tai etsittävä muita elonmerkkejä, joten astuin lähemmäs Jeepin viereen. Kosketin kevyen varovaisesti naisen kaulaa. Pyyhkäisin hänen hiuksensa syrjään löytääkseni kaulavaltimon. Nainen ponnahti istumaan. Salamannopeasti. Hän kierähti minuun päin ja sohaisi vasemmalla kädellään käsivarteni pois. Oikeassa kädessä oleva pistooli osoitti minua vatsaan.

Nainen odotti hetken, luultavasti ollakseen varma, etten aikunut mennä paniikkiin. Hän halusi saada jakamattoman huomioni. Se oli selvä. Hän sanoi: ”Peräänny. Ainoastaan yksi askel.” Hänen äänensä oli rauhallisen määrätietoinen, eikä siinä kuulunut pelkoa tai epärointiä.

Peräännyin. Yhden askeleen. Pitkän. Samalla oivalsin, miksi nainen oli katsellut ratin läpi auton lattiaan. Kaasupolkimen ja kardaanitun-nelin väliin oli kiilattu peili. Hänen oli täytyntä leikata se sopivan kokoiseksi ja asettaa paikoilleen saadakseen etukäteisvaroituksen, jos joku lähestyisi häntä.

”Missä kaverisi on?” Nainen vilkaisi oikealle ja vasemmalle.

”Ei ole ketään muita”, vastasin. ”Vain minä.”

Naisen silmät hakeutuivat taustapeiliin. Se oli asetettu niin, että nainen pystyi näkemään jokaisen, joka yritti hiipiä hänen kimppuunsa takaapäin. ”Lähetettiinkö tänne vain yksi mies? Oikeasti?”

Nainen kuulosti puoliksi loukkaantuneelta ja puoliksi pettyneeltä. Aloin pitää hänestä.

”Ei minua ole kukaan lähettänyt.”

”Älä valehtele.” Hän sohaisi aseella eteenpäin painokkuutta lisätäkseen. ”Ei sillä kuitenkaan ole mitään väliä. Sinä yksin, tai kokonainen joukkue. Teen sinulle saman tarjouksen. Kerro minulle, missä Michael on. Nyt heti. Ja puhu totta, tai ammun sinua vatsaan ja jätän sinut tänne kuolemaan.”

”Kertoisin mielelläni.” Nostin käteni ylös kämmenet edellä. ”Tässä on kuitenkin yksi pulma. En pysty. En tiedä, kuka Michael on.”

”Älä...” Nainen vaikenä ja katseli jälleen ympärilleen. ”Hei, missä sinun autosi on?”

”Minulla ei ole autoa.”

”Älä viisastele. Jeeppisi sitten. Moottoripyöräsi. Millä kulkuneuvolla sitten tulitkaan tänne.”

”Minä kävelin.”

”Paskanmarjat.”

”Kuulitko äsken moottoria tai minkäänlaista mekaanista ääntä?”

”Okei”, nainen sanoi oltuaan pitkään hiljaa. ”Sinä kävelit. Mistä? Ja miksi?”

”Rauhoitu.” Yritin saada ääneni kuulostamaan ystävälliseltä ja lep-poisalta. ”Mietitäänpä asiaa. Voisin kuvailla sinulle päivääni minuutti minuutilta. Toisenlaisissa olosuhteissa tekisin sen mielelläni. Tällä hetkellä kysymys kuuluu kuitenkin, ovatko matkajärjestelyni todella niin tärkeitä? Ehkä olisi parempi kysyä, olenko minä se odottamasi henkilö. Henkilö, joka tietää jotain Michaelista.”

Nainen ei vastannut.

”Sillä mikäli en ole, ja se oikea tyyppi ilmaantuu ollessani vielä täällä, sinun kolarilavastuksesi ei tule toimimaan.”

Nainen ei edelleenkaan vastannut.

”Onko olemassa jokin laki, jossa säädetään, että ainoastaan sinun

väijymäsi ihmiset saavat käyttää tätä tietä? Onko tie suljettu kaikilta muilta?”

Huomasin naisen vilkaisevan kelloaan.

”Katso minuun. Olen täällä yksin. Olen jalan. Olen aseeton. Sel-laistako odotit? Onko siinä mielestäsi mitään järkeä?”

Nainen käänsi päätään muutaman sentin vasempaan ja siristi silmiään. Hetken päästä minäkin erotin jotain. Kaukaa kuului ajoneuvon moottorin ääni. Nykivä ja epätasainen. Se lähestyi.

”Päätöksenteon aika”, sanoin.

Nainen pysyi hiljaa. Moottorin ääni kuului voimakkaampana.

”Ajattele Michaelia”, sanoin. ”En tiedä, missä hän on. Mikäli tuo tulossa oleva henkilö kuitenkin tietää sen ja sinä pidättelet minua täällä, menetät tilaisuutesi. Et saa koskaan tietää.”

Nainen ei sanonut mitään. Moottorin ääni voimistui entisestään. Nainen osoitti kädellään toiselle puolelle tietä. ”Mene tuonne. Nopeasti. Kymmenen metrin päässä on oja. Hieman viistosti. Joenuoman tapainen, mutta kuivillaan. Mene sinne. Pidä pää piilossa. Älä liiku. Älä päästä ääntäkään. Älä paljasta meitä. Älä tee mitään, mikä voi pilata tämän jutun. Sillä jos pilaat...”

”Älä ole siitä huolissasi.” Olin jo liikkeellä. ”Ymmärrän tilanteen.”

Oja oli juuri siellä, missä nainen oli sanonut sen olevan. Löysin sen ongelmitta. Ehdin sinne ennen kuin lähestyvä ajoneuvo tuli näkyviin. Joenuoma oli kuiva. Tunsin sen tarjoavan riittävästi suojaa. Pääasiallinen kysymys oli kuitenkin, kannattiko ylipäänsä piiloutua. Vai lähteä.

Katsahdin Jeepiin päin. Nainen oli taas asemissaan ohjauspyörän päälle lyyhistyneenä. Hänen päänsä oli poispäin minusta. Olin hänen peilinsä ulottumattomissa. Olin melko varma, ettei hän pystyisi näkemään minua. Vaikka hän huomaisikin minut, en uskonut hänen ottavan riskiä tulla ammutuksi. Hän ei haluaisi varoittaa tulijoita ennalta.

Lähteminen olisi järkevin vaihtoehto. Siitä ei ollut epäilystäkään. Asiassa oli kuitenkin yksi mutka. Minulla oli kysyttävää. Koko joukko kysymyksiä. Esimerkiksi, kuka tämä nainen oli? Kuka oli Michael? Kuka naista jahtasi? Ja ampuisiko nainen todella jotakuta vatsaan ja jättäisi tämän kuolemaan?

Katsoin tielle. Näin kaukaisuudessa pölypilveen verhoutuneen pisteen. Laskin aikaa vielä olevan, joten poimin ojan pohjalta kiven. Se oli noin soraharkon kokoinen. Asettelin sen ojan reunalle itseni ja Jeepin väliin. Löysin toisen, joka oli hieman kapeampi ja litteämpi. Laitoin sen nojalleen toista kiveä vasten niin, että niiden väliin jäi kolmion muotoinen rako. Aivan pieni. Juuri sen kokoinen, että siitä saattoi tihrustaa yhdellä silmällä. Käytännönläheistä peruskoulun fysiikkaa. Minulle avautui näkölinja ikään kuin olisin katsonut näkymättömän kartion läpi. Näin siitä esteettömästi Jeepin ja sitä ympäröivän alueen.

Vastaavasti näkökenttä kaventui vastakkaiseen suuntaan, joten kauempaa kukaan ei voisi nähdä minun katselevan.

Lähestyvä ajoneuvo tuli esiin pölypilvestään. Sekin oli Jeep. Samanlainen entinen armeijan ajoneuvo. Se eteni määrätietoisesti. Hitaasti ja kiireettömästi. Päästyään lähelle paikkaa, jossa olin itse huomannut jarrutusjäljet, auto kaarsi tien reunaan ja pysähtyi. Autossa oli kaksi miestä. Kuski ja matkustaja. Miehillä oli yllään khakinväriset T-paidat, khakinväriset pesäpallolippikset ja peililasit. Miesten välillä alkoi jonkin sortin kipakka väittely. Siihen liittyi kiivasta elehtimistä ja viittoilua puuta kohti. Se kertoi minulle, että miehet eivät olleet odottaneet kenenkään olevan paikalla ennen heitä. Tai he eivät olleet odottaneet ketään omaansa vastaavalla ajoneuvolla, mikä viittasi siihen, että he kaikki olivat samaa porukkaa. Tai että he eivät olleet osanneet odottaa kumpaakaan seikkaa. Ajattelin miesten kenties raportoivan muuttuneesta tilanteesta ja pyytävän uusia ohjeita. Tai ehkä he olisivat fiksuja ja vetäytyisivät kokonaan. Miehet eivät tehneet kumpaakaan. He lähtivät liikkeelle aikaisempaa vauhdikkaammin ja ajoivat naisen Jeepin viereen sen kuljettajan puoleiselle sivulle.

”Uskomatonta.” Matkustaja hyppäsi autosta ja jäi seisomaan kahden ajoneuvon väliin. Näin pistoolin kahvan töröttävän miehen reisitaskuhousujen vyötärönauhan alta. Se oli kulunut ja kolhittu. ”Tuo nainenko?”

Kuljettaja kiersi auton ympäri miehen vierelle. Hän laittoi kädet lanteilleen. Hänelläkin oli ase. ”Voi paska. Dendoncker vetää herneen nenään.”

”Se ei ole meidän ongelmamme.” Matkustaja otti aseensa kätteensä. ”No niin. Hoidetaan homma.”

”Liekö tuo vielä elossa?” Kuljettaja raapi ohimoaan.

”Toivottavasti.” Matkustaja astui lähemmäs. ”Saamme pitää hieman hauskaa.” Mies tavoitteli naisen kaulaa vapaalla kädellään. ”Oletko koskaan pannut rampaa? Minä en. Olen aina miettinyt, millaista se olisi.”

Kuljettaja työntyi lähemmäs. ”Minä –”

Nainen suoristautui. Hän kääntyi, nosti aseensa ja ampui matkustajaa naamaan. Miehen kallon yläosa oli kuin pois pyyhkäisty. Yhtenä hetkenä se oli siinä. Seuraavassa hetkessä se oli muuttunut ilmassa

leijuvaksi vaaleanpunaiseksi sumuksi. Miehen tyhjä lakki leijaili maahan. Hänen vartalonsa taittui takakenoon. Toinen käsivarsi oli edelleen ojossa, ja miehen kaatuessa se läimäytti kuskia reiteen. Miehen niska kopsahti Jeepin avoimeen oviaukkoon.

Kuljettaja tavoitteli asettaan. Hän tarttui siihen oikealla kädellään ja alkoi kiskoa sitä housunkauluksestaan. Noin kolmeneljäsosaa oli esillä, kun mies yritti saada sitä ampumavalmiiksi. Liike oli hätköity. Se oli hölmö virhe. Piippu tarttui hänen vyöhönsä. Ote kahvasta irtosi. Ase jäi roikkumaan holtittomasti. Se kierähti ja putosi. Mies yritti saada sen kiinni, mutta ei onnistunut. Hän kumartui, alkoi haroa vimmatusti hiekassa ja huomasi sitten naisen aseensa. Piipunsuu oli liikkeessä ja se lähestyi miehen kasvoja. Mies pysähtyi, loikkasi taaksepäin ja sukelsi naisen Jeepin taakse suojaan. Hän ryömi muutaman metrin eteenpäin, kunnes pääsi tielle ja könsyi sitten pystyyn. Hän lähti juoksemaan. Nainen kääntyi ympäri istuimellaan. Hän veti henkeä ja tähtäsi. Sitten hän painoi liipaisinta. Täytyi olla parista sentistä kiinni, ettei mies menettänyt oikeaa korvaansa. Hän heittäytyi vasemmalle ja kieri kahdesti ympäri. Nainen kiipesi ulos Jeepistä. Hän kiersi auton taakse. Silloin huomasi ensi kertaa hänen suosivan vasenta jalkaansa. Nainen odotti, kunnes mies oli päässyt jälleen jaloilleen ja ampui sitten uudestaan. Nyt luoti melkein irrotti miehen vasemman korvan. Mies heittäytyi tällä kertaa vastakkaiseen suuntaan ja alkoi madella maata pitkin kuin käärme.

”Pysähdy.” Nainen kuulosti siltä kuin hänen kärsivällisyytensä olisi ollut loppumassa.

Mies jatkoi ryömimistään.

”Seuraava luoti ei mene ohi”, nainen sanoi. ”Se ei kuitenkaan tapa sinua. Se katkaisee selkärankasi.”

Mies kierähti selälleen ikään kuin se olisi voinut häntä auttaa. Hän potkaisu muutaman kerran kuin olisi yrittänyt uida. Yritys oli turha. Potku lennätti ilmaan hiekkapilven, mutta antoi hänelle vain muutaman sentin etumatkaa. Miehen kädet ja jalat veltostuivat. Hänen päänsä vierähti hiekkaan. Hän sulki silmänsä ja makasi hetken maassa hengittäen syvään. Sitten hän nousi istumaan ja ojensi kätensä eteenpäin kuin olisi yrittänyt torjua jonkinlaista näkymätöntä pahaa henkeä.

”Puhutaan ensin.” Miehen ääni tärisi kimeänä. ”Ei tässä näin tar-

vitse käydä. Laitan tämän kaverini piikkiin. Kerron pomolleni, että hän järjesti koko jutun. Tulimme paikalle, eikä täällä ollut ketään. Hän uhkasi minua aseella – hän oli jo alun perin petturi – mutta olin nopeampi. Meillä on hänen ruumiinsa. Sehän on todiste, vai mitä? Mitä muuta haluat?”

”Nouse ylös.”

”Kyllä se onnistuu. Saan hänet uskomaan. Lupaan sen. Älä tapa minua, ole kiltti.”

”Nouse ylös.”

”Nyt et ymmärrä. Minun oli –”

Nainen kohotti aseensa. ”Nouse ylös tai ammun *sinulta* jalan. Katsotaan, miten kivalta *sinusta* tuntuu tulla kutsutuksi *rammaksi*.”

”Ei, ole kiltti!” Mies kompuroi jaloilleen.

”Astu taaksepäin.”

Mies otti askeleen. Lyhyen.

”Kauemmas.”

Mies otti toisen askeleen. Nyt nainen oli lyönnin tai potkun ulottumattomissa siltä varalta, että mies olisi tarpeeksi tyhmä kokeillakseen onneaan. Mies pysähtyi jalat yhdessä ja käsivarret tiukasti sivuillaan. Asento oli outo. Hän muistutti minua erästä tanssijasta, jonka olin nähnyt esiintymässä kadulla Bostonissa vuosia sitten.

”Hyvä. No niin. Haluatko, että jätän sinut henkiin?”

”Kyllä, kiitos.” Miehen pää pomppi ylös ja alas kuin nukella. ”Tahdon.”

”Okei. Voin tehdä niin. Mutta ensin sinä saat tehdä yhden jutun.”

”Aivan mitä hyvänsä.” Mies jatkoi nyökkäilyään. ”Mitä vain tahdot. Anna tulla.”

”Kerro minulle, missä Michael on.”

Miehen pää lakkasi liikkumasta. Hän ei puhunut. Hänen jalkansa olivat edelleen yhdessä. Hänen käsivartensa olivat edelleen sivuilla. Hänen asentonsa näytti epämukavalta.

”Kerro, mistä löydän Michaelin. Jos et kerro, tapan sinut. Mutta en nopeasti niin kuin ystäväsi. Ei. Kaikkea muuta.”

Mies ei sanonut mitään.

”Oletko koskaan nähnyt ketään ammuttavan vatsaan?” Nainen korosti sanojaan ottamalla miehen vatsan tähtäimeensä. ”Oletko nähnyt, kuinka kauan kuoleminen vie? Tai niitä tuskia, joita joutuu kärsimään loppuun asti?”

”En.” Mies pudisti päätään. ”Älä tee sitä. Minä kerron.”

Sitten oivalsin, miksi mies näytti niin oudolta. Hänen kätensä olivat edelleen kylkiä vasten. Toinen oli auki, vasen. Mutta oikea oli puristunut nyrkkiin. Ranne oli koukussa. Hän piti jotakin kädessään ja yritti salata sen. Halusin huutaa varoituksen, mutta en voinut. Naisen keskittymisen horjuttaminen juuri sillä hetkellä ei olisi ollut hänelle avuksi.

”No?” Naisen ääneen oli hiipinyt terävyyttä.

”Siis Michaelin olinpaikka. Okei. Juttu on monimutkainen, mutta –”

Miehen oikea käsi singahti ylös. Kämmen avautui ja karkea hiekka-pilvi lennähti naisen kasvoja kohti. Tämä reagoi nopeasti nostamalla vasemman kätensä silmiensä suojaksi ja kääntymällä paremman jalkansa varassa pois päin. Nainen onnistui väistämään suurinta osaa